

POSTANOWIENIE

Dnia 24 stycznia 2019 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Andrzej Siuchniński

na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 k.p.k.

po rozpoznaniu w Izbie Karnej w dniu 24 stycznia 2019 r.,

sprawy **T. S.**

o wydanie wyroku łącznego

z powodu kasacji wniesionej przez obrońcę skazanego

od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...] z dnia 31 sierpnia 2017 r., sygn. akt II AKa [...],

zmieniającego wyrok Sądu Okręgowego w T. z dnia 25 maja 2017r., sygn. akt II K [...],

p o s t a n o w i ł

1. oddalić kasację, jako oczywiście bezzasadną,

2. zwolnić skazanego z obowiązku uiszczenia kosztów sądowych postępowania kasacyjnego.

UZASADNIENIE

T. S. skazany był prawomocnymi wyrokami:

1) Sądu Rejonowego w G. z dnia 2 lipca 2001 r., sygn. akt IV K 938/01, za przestępstwo z art. 227 § 4 d.k.k. popełnione w dniu 19 kwietnia 1996r. na karę roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres 3 lat tytułem próby oraz na mocy art. 36 § 2 d.k.k. na karę grzywnę w wysokości 300 złotych;

2) Sądu Rejonowego w G. z dnia 21 sierpnia 2003r. sygn. akt III K 617/03, za przestępstwa:

- z art. 157 § 1 k.k. popełnione w dniu 11 marca 2003 r. na karę 2 lat pozbawienia

wolności,

- z art. 190 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k. popełnione w dniu 11 marca 2003 r. na karę 10 miesięcy pozbawienia wolności,

przy czym wymierzono karę łączną 2 lat pozbawienia wolności zaliczając na jej poczet okres rzeczywistego pozbawienia wolności od dnia 11 marca 2003 r. do dnia 21 sierpnia 2003 r.;

3) Sądu Rejonowego G. z dnia 8 marca 2004 r., sygn. akt XIV K 1517/03, za przestępstwo z art. 288 § 1 k.k. popełnione w dniu 30 września 2003 r., na karę 5 miesięcy pozbawienia wolności zaliczając na jej poczet okres rzeczywistego pozbawienia wolności od dnia 30 września 2003 r. do dnia 4 listopada 2003 r.;

4) Sądu Rejonowego w G. z dnia 12 lutego 2010 r., sygn. akt II K 732/09, za przestępstwo z art. 190 § 1 k.k. w zb. z art. 266 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k., popełnione w dniu 24 lipca 2008r. na karę 6 miesięcy pozbawienia wolności, przy czym wyrokiem łącznym Sądu Okręgowego w T. z dnia 29 sierpnia 2011 r., sygn. akt II K 37/11, wymierzono karę łączną 9 lat i 3 miesięcy pozbawienia wolności zaliczając na jej poczet okres tymczasowego aresztowania od dnia 30 czerwca 2007 r. do dnia 26 maja 2008 r.

5) Sądu Okręgowego w T. z dnia 22 października 2009 r., sygn. akt II K 83/08, za przestępstwa:

- z art. 13 § 2 k.k. w zw. z art. 280 § 2 k.k. i z art. 156 § 1 pkt. 2 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. i art. 64 § 1 k.k., popełnione w dniu 30 czerwca 2007r. na karę 7 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności,

- z art. 280 § 2 k.k. i art. 157 § 2 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. i art. 64 § 1 k.k., popełnione w dniu 30 czerwca 2007 r. na karę 4 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności;

przy czym wyrokiem łącznym Sądu Okręgowego w T. z dnia 29 sierpnia 2011 r., sygn. akt II K 37/11, wymierzono karę łączną 9 lat i 3 miesięcy pozbawienia wolności, zaliczając na jej poczet okres tymczasowego aresztowania od dnia 30 czerwca 2007 r. do dnia 26 maja 2008 r.;

6) Sądu Rejonowego w G. z dnia 11 września 2012 r., sygn. akt II K 414/12, za przestępstwo z art. 226 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k., popełnione w dniu 13 grudnia 2011r. na karę 6 miesięcy pozbawienia wolności;

7) Sądu Rejonowego w M. z dnia 1 kwietnia 2014r., sygn. akt II 913/13, za przestępstwo z art. 190 § 1 k.k. w zb. z art. 226 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k., popełnione w dniu 11 października 2011r. na karę 1 roku pozbawienia wolności;

8) Sądu Rejonowego w M. z dnia 28 lipca 2015r., sygn. akt II K 95/15, za przestępstwo z art. 224 § 2 k.k. w zb. z art. 226 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k., popełnione w dniu 19 marca 2013r. na karę 2 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności;

9) Sądu Rejonowego w T. z dnia 1 kwietnia 2016r., sygn. akt II K 930/15, za ciąg dwóch przestępstw z art. 226 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k., popełnionych w dniu 9 czerwca 2014r., na karę 10 miesięcy pozbawienia wolności;

10) Sądu Rejonowego w G. z dnia 19 stycznia 2017 r., sygn. akt VII K 747/15, za przestępstwo z art. 226 § 1 k.k. w zb. z art. 222 § 1 k.k. w zb. z 161 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k., popełnione w dniu 27 stycznia 2014 r. na karę 5 miesięcy pozbawienia wolności.

Sąd Okręgowy w T. po rozpoznaniu sprawy T. S., wyrokiem łącznym z dnia 25 maja 2017r., sygn. akt II K [...]:

I na podstawie art. 91 § 2 k.k. i art. 86 § 1 k.k. w zw. z art. 19 ust. 1 ustawy z dnia 20 lutego 2015r. o zmianie ustawy - Kodeks karny oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. z dnia 20 marca 2015r.) w miejsce kar jednostkowych pozbawienia wolności orzeczonych w wyrokach:

- Sądu Rejonowego w G. sygn. akt IIK 414/12;
- Sądu Rejonowego w M. sygn. akt IIK 913/13;
- Sądu Rejonowego w M. sygn. akt IIK 95/15;
- Sądu Rejonowego w T. sygn. akt II K 930/15;
- Sądu Rejonowego w G. sygn. akt II K 747/15, wymierzył T. S. karę łączną

3 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności,

II orzekł, że w pozostałym zakresie wymienione wyżej wyroki podlegają odrębnemu wykonaniu;

III na podstawie art. 572 k.p.k. umorzył postępowanie w przedmiocie wydania wyroku łącznego obejmującego kary orzeczone w wyrokach: Sądu Rejonowego w G. z dnia 2 lipca 2001r. sygn. akt IV K 938/01, Sądu Rejonowego

w G. z dnia 21 sierpnia 2003r. sygn. akt III K 617/03, Sądu Rejonowego w G. z dnia 8 marca 2004r. sygn. akt XIV K 1517/03, Sądu Rejonowego w G. z dnia 12 lutego 2010r. sygn. akt II K 732/09, Sądu Okręgowego w T. z dnia 22 października 2009 r. sygn. akt II K 83/08 oraz Sądu Okręgowego w T. z dnia 29 sierpnia 2011r. sygn. akt II K 37/11.

Od wymienionego wyroku apelację wniósł obrońca T. S., który zaskarżył go w całości i wskazując jako jej podstawę art. 438 pkt 3 k.p.k. zarzucił mu „błąd w ustaleniach faktycznych przyjęty za podstawę orzeczenia, mający wpływ na treść orzeczenia, polegający na ustaleniu, że wykonany wyrok łączny Sądu Okręgowego w T. z dnia 29 sierpnia 2011 roku, sygn. akt II K 37/11, w którym wymierzono karę łączną 9 lat i 3 miesięcy pozbawienia wolności nie może być objęty obecnym wyrokiem łącznym, albowiem kara została wykonana”.

W konkluzji obrońca wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku w punkcie I przez dodatkowe objęcie w tym punkcie kar jednostkowych z wyroku łącznego Sądu Okręgowego w T. z dnia 29 sierpnia 2011 roku sygn. akt II 37/11 i wymierzenie skazanemu T. S. kary łącznej przy uwzględnieniu pełnej absorpcji.

W odpowiedzi na apelację prokurator wniósł o utrzymanie w mocy zaskarżonego wyroku.

Sąd Apelacyjny w [...] wyrokiem z dnia 31 sierpnia 2017r., sygn. akt II Aka [...], utrzymał w mocy zaskarżony wyrok.

Kasację wywiódł obrońca skazanego zaskarzając powyższy wyrok w całości i zarzucając rażące naruszenie przepisów prawa materialnego, a mianowicie art. 85 § 2 k.k., które miało istotny wpływ na treść orzeczenia przez wadliwe przyjęcie, iż kara podlegająca łączeniu, niewykonana w chwili złożenia wniosku o wyrok łączny, natomiast wykonana w trakcie długotrwałego, nacechowanego przewlekłością postępowania sądowego, nie może zostać uznana za podlegającą wykonaniu.

W konkluzji skarżący wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi Apelacyjnemu w [...] do ponownego rozpoznania.

Prokurator Prokuratury Rejonowej w G. wniosła o oddalenie kasacji obrońcy skazanego jako oczywiście bezzasadnej.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Kasacja obrońcy skazanego jest bezzasadna w stopniu oczywistym, co

skutkowało jej oddaleniem w trybie art. 535 § 3 k.p.k.

Zgodnie z treścią art. 523 § 1 k.p.k. kasacja może być wniesiona tylko z powodu uchybień wymienionych w art. 439 k.p.k. lub innego rażącego naruszenia prawa, jeżeli mogło ono mieć istotny wpływ na treść orzeczenia. Skarżący w kasacji nie wykazał istnienia żadnej w ww. podstaw.

Sąd Apelacyjny w pierwszej kolejności dokonał oceny zasadności zastosowania przez Sąd I instancji obecnie obowiązujących przepisów dotyczących wyroku łącznego (tj. obowiązujących od dnia 1 lipca 2015 r.) uznając jej prawidłowość, co nie było przedmiotem zaskarżenia.

Odnosząc się do zarzutu stawianego w skardze kasacyjnej przez obrońcę, dotyczącego rażącego naruszenia prawa materialnego w postaci art. 85 § 2 k.k. zauważyć trzeba, że w istocie zarzut ten był stawiany w apelacji, jednakże wówczas pod postacią błędu w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, mającego wpływ na jego treść. Celem procesowym obrońcy skazanego zarówno w apelacji, jak również obecnie w kasacji, jest doprowadzenie do objęcia kary 9 lat i 3 miesięcy pozbawienia wolności - orzeczonej wobec skazanego T. S. w wyroku łącznym Sądu Okręgowego w T. z dnia 29 sierpnia 2011r., sygn. akt II K 37/11 - zaskarżonym wyrokiem łącznym.

Okoliczność ta była przedmiotem analizy ze strony Sądu Odwoławczego, który w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku - w pełni podzielaając argumentację Sądu I instancji w tym zakresie – należycie wykazał istnienie negatywnej przesłanki z art. 85 § 2 k.k. do połączenia ww. kary z karami połączonymi w zaskarżonym wyroku łącznym.

Zgodnie z art. 85 § 2 k.k. - w brzmieniu obowiązującym od dnia 1 lipca 2015 r. - podstawą orzeczenia kary łącznej są wymierzone i podlegające wykonaniu, z zastrzeżeniem art. 89, w całości lub w części kary lub kary łączne za przestępstwa, o których mowa w § 1. W piśmiennictwie oraz orzecznictwie Sądu Najwyższego wskazuje się, że zwrot „kary podlegające wykonaniu” dotyczy takich kar, w stosunku do których nie została zakończona procedura ich wykonania (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 14 lutego 2018 r., IV KK 552/17).

Kara łączna orzeczona przez Sąd Okręgowy w T. w wyroku z dnia 29 sierpnia 2011r., sygn. akt II K 37/11, została wykonana w całości a ponadto kary

wymierzone w sprawach o sygn. akt II K 414/12, II 913/13, II K 95/15, II K 930/15 i VII K 747/15 (objęte zaskarżonym wyrokiem łącznym) zostały orzeczone za przestępstwa popełnione przez T. S. w czasie jej odbywania, zatem stosownie do treści art. 85 § 3 k.k. nie podlegają łączeniu z tą karą. Na marginesie niejako wypada zauważyć, że Sąd odwoławczy rzeczowo też wykazał, że również w poprzednim stanie prawnym (tj. obowiązującym do dnia 1.07.2015 r.) forsowana przez skarżącego koncepcja połączenia kary łącznej orzeczonej w sprawie II K 37/11 z karami w ww. sprawach nie byłaby możliwa z uwagi na datę wydania wyroku w sprawie II K 83/08, będącego cezurą realnego zbiegu przestępstw w wyroku łącznym Sądu Okręgowego w T. w sprawie o sygn. akt II K 37/11.

Skarżący nie przedstawił w kasacji żadnej rzeczowej argumentacji, która mogłaby podważyć treść zaskarżonego wyroku. Jak słusznie zauważył prokurator w odpowiedzi na kasację, podnoszona przez skarżącego okoliczność dotycząca długotrwałości prowadzonego postępowania sądowego w niniejszej sprawie nie miała żadnego wpływu na ostateczną treść skarżonego wyroku łącznego.

Z tych powodów Sąd Najwyższy orzekł jak w postanowieniu.